

Здивований вклинув на хмарку, вона надлила, протерла йому очі.

Почав ще уважійши приглядати єя:

Хто такий ворунить своїм гомоном тивину очі?

Пізнав Василя. Такий усміхнений, розрадуваний, щасливий.

Ах, то той, що світ узяв єя перевертати. Він знає його по від сьогодні. Чнейчі, мільони літ знає його. Вічно того самого.

Успокоїв єя й усміхнув єя своїм старечим усміхом. А звертаючи єя в нищий бік, докниув:

— Пробуй, небоже, доки не обірвеш собі рук, доки не обгорять тобі крила.

Надлетіла хмарка, заслонила йому : це і місяць забув про Василя, про увесь той гурт — його очі обіймали що раз нових людей, нові події і всюди він бачив одно, усеєму він знав один кінець.

І пієна усмішка пережитого старика ще дуже че викривила його лице.

В Криворівні 6. листопада 1914.
